

Scénář

(Růžena Šromová, za svobodna Veselá)

Tkaní gobelínů, vysoká škola, cesty na Západ, výstavy děl, to vše a ještě mnohem více vystihuje život Růženy Šromové, přestože prožila polovinu života v totalitě a nikdy nebyla v komunistické straně.

Narodila se v Příbrami roku 1944. Tatínek pěstoval květiny a maminka je společně s vazbami prodávala v obchodě u synagogy. Taťka narukoval do první světové války a byl raněn. Po válce pokračoval v podnikání, ale jeho milované zahradnictví mu komunisté po roce 1948 zabavili. Ani tato situace ho však nezlomila.

“Taťka, vopravdu, já jsem ho nikdy nezažila, že by si stěžoval, nikdy”

Růžena měla od mala ráda výtvarnou tvorbu a ráda chodila do školy. Kvůli jejímu původu pro ni ale nebylo studium na její vysněné škole možné.

“Protože jsem byla dcera živnostníka, tak byt' jsem měla vyznamenání a učila jsem se celkem dobře vždycky, tak bylo problém, abych šla dál studovat.”

Nakonec se díky náboru dostala do Inářského oboru podniku Texlen Trutnov. Teprve po vyučení směla studovat na střední průmyslové škole v Jilemnici.

Následovaly úspěšně složené talentové zkoušky na vysokou školu uměleckoprůmyslovou v Praze. Studium trvalo 6 let a poslední rok byl vyhrazený pro diplomovou práci. Růžena Šromová se coby vyučená přadlena pustila do tkaní gobelínů.

“Potom jsme třeba, když bylo světlo, vstávali na koleji už ve 4:00 ráno, aby jsme v 5:00 už byli. Protože toho času bylo málo, to je v 16 hodin denně se u toho sedělo vopravdu a dělalo.”

V době uvolnění v roce 1968 využila možnosti vycestovat na studijní pobyt do Anglie, kde zároveň pracovala ve středisku pro mladé a bydlela tam. Z počátku musela překonávat jazykovou bariéru. Tady se v srpnu 1968 dozvěděla o okupaci Československa vojsky Varšavské smlouvy.

“Jedenadvacátýho tam přišla ta naše, která nás měla na tu starost, hodila přede mnou takový noviny a tam prostě hořel autobus, bylo to, byly to fotky že jo BBC a vona mi řekla, u vás je válka, nemůžete zpátky.”

Sama se pak za složitých okolností vydala na cestu do Švédska za svojí studijní skupinou. I když měla možnost na Západě zůstat a pokračovat zde ve studiu, tak se po 6 týdnech vrátila zpět do Československa, aby její rodiče nezůstali sami. Bratr byl totiž v té době s rodinou ve Švýcarsku, kvůli čemuž měl později problémy.

Po vysoké škole bydlela v Praze, kde se jí narodila její první dcera. Později pracovala v ústavu bytové a oděvní kultury a měla na starost výběr materiálů pro oděvní kolekce. Jezdila na služební cesty na západ, a to jen díky tomu, že z toho měl stát zisk. Přestože nikdy nepodlehla nátlaku komunistů vstoupit do strany, mohla během uzavřených hranic cestovat do Paříže a Florencie - měst módy.

Období sametové revoluce vnímala s velkou radostí a jako uvolnění. Také se účastnila pochodu s příznačným názvem Václavice - Havlovice. Při demonstraci na Václavském náměstí se dokonce dostala na balkon, ze kterého mával pozdější prezident Václav Havel.

“V tom davu se oddělilo asi pět lidí a mohli jsme tam projít zadem na ten balkon. To bylo nádherný!”

I přes všechny překážky se Růžena celý život drží svých zásad.

“Řídím se tím, že by člověk neměl druhému ubližovat, a že by měl být vždycky slušný, za každých okolností a pokud to trošku jde, aspoň trochu, tak se snažit mluvit pravdu, a když to nejde, tak radši mlčet.”